

på forskellen i holdninger, og vi arbejder aktivt for at påvirke deres politik på området.

Den danske regering arbejder således også målrettet for at få udmøntet FN's 20-årige handlingsplan fra Kairo fra 1994, den såkaldte ICPD-agenda. For Danmark er det som sagt helt grundlæggende, at adgangen til reproduktive sundhedsydelse, informationer og prævention indarbejdes i strategier for opnåelse af 2015-målene. Det blev besluttet ved FN's topmøde i 2005, og vi vil som sagt fra dansk side arbejde for at holde de enkelte lande op på konkrete fremskridt.

Set med regeringens øjne er det vigtigt, at EU har en klar og enig stemme i forhold til seksuelle og reproduktive rettigheder. Vi må ikke svinge de millioner af udsatte og marginaliserede kvinder, mænd og børn, der søger moralsk og økonomisk støtte til at opnå de mest basale reproduktive rettigheder og adgang til sundhedsydelser. Det seneste år har det vist sig at være vanskeligt at fastholde en fælles EU-linje. Derfor har vi og andre ligesindede lande afgivet nationale indlæg i internationale fora. Fra regeringens side vil vi målrettet arbejde for igen at etablere en fælles europæisk linje. Det er ad den vej, vi vil stå stærkest over for verden omkring os.

Lad mig afslutningsvis vende tilbage til den danske kampagne for global ligestilling ved internationalt at sætte politisk fokus på det tredje 2015-mål, MDG 3. Et af kampagnens elementer er at indsamle nye løfter om at gøre en ekstra indsats for kvinders ligestilling gennem uddeling af særlige fakler. Vores mål er at indsamle 100 nye og væsentlige løfter fra regeringer, den private sektor og civilsamfundet fra både nord og syd, og vi er godt på vej. I sidste måned overrakte jeg bl.a. en fakkel til UNFPA's chef, Thoraya Obaid, under hendes besøg i Danmark. Thoraya forpligtede sig til at reducere mødredødelighed, bekæmpe vold mod kvinder og udrydde anvendelsen af kvindelig omskæring. Den sidste fakkelmodtager vil blive FN's generalsekretær Ban Ki-moon, som vil få fakkelens ved FN-topmødet om 2015-målene den 25. september i år. FN's generalsekretær vil samtidig få et katalog over de 100 nye løfter, som vil understrege nødvendigheden af konkret handling på alle niveauer.

Kvinders manglende adgang til reproduktiv sundhed og rettigheder er en helt central del af udfordringerne for den bredere ligestillingsdagsorden. Regeringens globale kampagne hænger tæt sammen med den høje prioritering

af indsatsen for reproduktiv sundhed og rettigheder. Uden styrkede rettigheder til at bestemme over deres egen krop vil kvinder i fattige lande ikke kunne blive en drivkraft for udvikling. Potentialet vil ikke kunne blive udnyttet, og fattigdommen vil ikke blive reduceret. Det er den onde cirkel, vi skal bryde med dansk udviklingsbistand.

Kl. 12:03

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, fru Kirsten Brosbøl.

Kl. 12:03

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Kirsten Brosbøl (S):

Tak til ministeren for besvarelsen.

Det er jo noget fuldstændig fundamentalt for de fleste mennesker, at et sundt sexliv er en væsentlig del af et godt liv. Alligevel er der så ufatteligt mange mennesker og især kvinder, hvilket vi også hørte i ministerens besvarelse, der bliver frataget muligheden for et sundt sexliv på grund af tabu, undertrykkelse, diskrimination, vold, manglende rettigheder, fattigdom og på grund af politiske valg og prioriteringer. Derfor har vi Socialdemokrater altid kæmpet for rettighedsdagsordenen og ser det som et bærende princip i vores udviklingssamarbejde. Det er godt, at Danmark fortsat holder fast i den rettighedsbaserede tilgang, og at vi insisterer på at tale om ligestilling og kvinders rettigheder i den her sammenhæng.

Men her indledningsvis kan jeg ikke lade være med at sige, at ministerens meget flotte ord og hensigter jo desværre blegner lidt i lyset af det massive fald i den danske bistand, som 7 år med VKO-flertallet ved magten har betydet. Det er mildest talt et noget uheldigt signal at sende til vores nabolande, for ikke at tale om de konsekvenser, som det jo har, at vi ikke kan yde så meget bistand, som vi i hvert fald gerne ville have vi skulle. Men det er et uheldigt signal at sende, for når vi skærer så voldsomt på udviklingsbistanden, vil det jo ikke være sådan, at Danmark fortsat kan have den samme styrke, når vi taler til andre lande og beder dem om at øge deres bistand. Pointen er jo faktisk den, at der er brug for en meget stærkere dansk stemme i udlandet og i de internationale fora og ikke en svagere dansk stemme. Der er jo risiko for, at ens stem-